

Arrest

nr. 113 710 van 13 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 21 september 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en van de beslissing van 21 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die *loco* advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij arrest van 28 augustus 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd de beslissing van 27 juli 2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden naar aanleiding van verzoekers vierde asielaanvraag, bevestigd.

1.2. Verzoeker diende daarop op 21 september 2012 een vijfde asielaanvraag in.

1.3. Op 21 september 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven als volg luiden:

"WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten AS
geboren te Jaghori, op (in) (...)1993
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 21/09/2012 (2)*

Overwegende dat de betrokkene op 2 december 2009 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 8 februari 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 26 oktober 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 11 maart 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 23 januari 2012 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 januari 2012. Overwegende dat de betrokkene op 8 juni 2012 een derde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 juni 2012. Overwegende dat de betrokkene op 16 juli 2012 een vierde asielaanvraag indiende en zijn dossier op 19 juli 2012 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 27 juli 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 31 augustus 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 21 september 2012 een vijfde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een brief aan een districtshoofd dd. 10/11/1390 (=30/01/2012) toevoegt aan zijn vijfde asielaanvraag waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn derde asielaanvraag, dat het document ingaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

1.4. Op 21 september 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker onder een bijlage 13quinquies. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

*In uitvoering van artikel 74, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk, besluit van 27 april 2007, wordt
aan
de genaamde AS
geboren te Jaghori, op (in) (...)1993
van nationaliteit: Afghanistan*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen; hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten.“

1.5. Tegen deze beslissingen diende verzoeker een beroep in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 8 oktober 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd het schorsingsberoep verworpen.

1.6. Verzoeker werd op 9 oktober 2012 gerepatriëerd.

2. Over de ontvankelijkheid.

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op ten aanzien van het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 september 2013, onder de bijlage 13*quinquies*.

2.2. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de huidige vordering tot nietigverklaring aangezien de bestreden beslissing steunt op het motief dat betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Het gaat *in casu* om een gebonden bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde, zodat deze na een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing niet anders kan dan verzoekende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Bovendien is het zo dat een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing evenmin belet dat de verzoekende partij onder de gelding valt van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen zijn definitief geworden en kunnen door de verwerende partij steeds worden uitgevoerd. Verzoekende partij heeft dus geen belang bij de huidige vordering.

2.3. De verzoekende partij beperkt haar betoog aangaande haar belang tot hetgeen volgt: *“Dat de verzoekende partij dan ook hoedanigheid en belang heeft bij het instellen van huidig beroep. De betwiste beslissing bezorgt verzoeker immers een ernstige benadeling m.b.t haar verblijfsituatie”*.

2.4. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: *“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”*

2.5. Bijgevolg beschikt de minister *c.q.* de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. *In casu* werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin de feitelijke motieven van de bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren. In die mate heeft de verzoekende partij dan ook geen belang bij de vordering.

2.6. De verzoekende partij voert evenwel een middel aan dat ontleend is aan de hogere internationaalrechtelijke norm zoals vervat in artikelen 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

2.7. De verzoekende partij ontwikkelt haar middel inzake de schending van artikel 3 van het EVRM voornamelijk in hoofdzaak tegen de beslissing van 21 september 2012 houdende de weigering tot in

overwegingname van de asielaanvraag. Doch zij betoogt aangaande de schending van artikel 3 van het EVRM, met verwijzing naar de bijlage 13^{quinqies} van 21 september 2013, als volgt: *“Bijgevolg is er hier sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht en schending van artikel 51/8 wat betreft het aanbrengen van nieuwe elementen die wel degelijk bewijzen dat de verzoekende partij gevaar loopt in haar regio. Ten gevolge van deze onrechtmatige niet in overwegingname, wordt verzoekende partij verblijf in België geweigerd waardoor zij verplicht is terug te keren naar Afghanistan, alwaar zij blootgesteld zal worden aan foltering, minstens aan een behandeling die strijdt met art 3 EVRM. Terzake kan verwezen worden naar bijlage 13^{quinqies} d.d. 21 september 2012.”*

2.8. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

2.9. De verzoekende partij maakt met haar betoog echter niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend. De verzoekende partij brengt bovendien geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken. De verzoekende partij beperkt zich tot loutere beweringen en bovendien blijkt uit het verzoekschrift zelfs niet uitdrukkelijk dat de verzoekende partij zelfs maar een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling vreest. Zij betoogt voornamelijk dat de asielmotieven niet correct zouden zijn beoordeeld, in die zin dat de verzoekende partij volgens haar zelf asielrecht had moeten krijgen. Een concreet en geïndividualiseerd betoog waarom precies de tweede bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM voert de verzoekende partij geenszins aan. *In casu* is er dan ook geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Bovendien betwist verzoeker niet dat de voorgehouden problemen in zijn land van herkomst recent nog uitvoerig werden onderzocht in het kader van verzoekers vierde asielaanvraag die op 18 augustus 2012 werd afgesloten met een arrest van deze Raad.

2.10. De Raad wenst te herhalen en te benadrukken dat de verzoekende partij immers reeds meermaals tevergeefs asiel heeft aangevraagd in het Rijk. Reeds vijf asielaanvragen werden door de Belgische instanties onderzocht en verzoeker kreeg daarbij meermaals en uitvoerig de kans zijn asielaanvraag toe te lichten en te stofferen met de nodige stukken. Doch telkenmale besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat verzoekende partij niet het statuut van erkend vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kon verkrijgen. Dit werd bovendien tevens meerdere malen in hoger beroep bevestigd door deze Raad, zo laatst nog op 28 augustus 2012. Verzoeker stelde ook een beroep in bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de tweede bestreden beslissing van 21 september 2012, hetgeen eveneens resulteerde in een negatieve beslissing van deze Raad op 8 oktober 2012. Zodoende kan met recht en rede gesteld worden dat de Belgische overheid reeds meermaals verzoekers situatie grondig onderzocht heeft doch dat verzoeker niet in aanmerking genomen kon worden voor asielrecht, noch voor subsidiaire bescherming. Al evenmin bleek dat verzoeker toen de toepassing van de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM kon inroepen.

Dienaangaande merkt de Raad tenslotte nog op dat de bestreden beslissing verzoeker niet verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen.

Gelet op het voorgaande onderzoekt de Raad het beroep dan ook verder in die mate dat het gericht is tegen de beslissing houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}) van 21 september 2013.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker werpt in een eerste middel op de schending op van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, alsook de schending van de materiële motiveringsplicht en tenslotte de schending van artikel 3 van het EVRM.

3.2. Verzoeker licht zijn eerste middel als volgt toe: "Art. 51/8 Vreemdelingenwet luidt: [Art. [51/8]. De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, §2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4,3°, of 57/10. Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. In de bestreden beslissing valt te lezen: (...) Overwegende dat de betrokkene op 21 september 2012 een vijfde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een brief aan een districtshoofd dd 10/11/1390 (=30/01/2012) toevoegt aan zijn vijfde asielaanvraag waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn derde asielaanvraag, dat het document ingaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties.(...) In de bestreden beslissing wordt dus gesteld dat het nieuwe element dat de verzoekende partij bijbracht bij haar vijfde asielaanvraag, m.n. een brief van haar districtshoofd, reeds kon naar voren gebracht worden in de derde asielaanvraag. Dit is echter niet correct daar verzoekende partij dit nieuw document pas na 8 september 2012 in haar bezit had en dus onmogelijk kon aanbrengen bij een vorige asielaanvraag. Het is namelijk zo dat verzoekende partij reeds in januari 2012 (voor haar tweede asielaanvraag) contact opnam met een vroegere vriend van haar in Jaghori, Jacob genaamd, met de vraag of hij aan het districtshoofd kon vragen om te bevestigen dat de verzoekende partij wel degelijk uit Jaghori afkomstig is en daar ook steeds geleefd heeft. Na de niet in overwegingname van haar tweede asielaanvraag (dd. 26/01/2012) is verzoekende partij echter gevlucht naar Duitsland, alwaar zij in een gesloten centrum werd ondergebracht (volgens verzoekende partij betrof het een gevangenis). Aldaar verloor zij haar Belgische 'sim-kaart' met de contactgegevens van die Jacob. Bijgevolg kon verzoekende partij hem niet meer bereiken. Op 25 april 2012 werd de verzoekende partij terug overgedragen aan België.

Via de hulp van een Afghaanse vriend van haar, die in België verbleef, 'Madak' genaamd, heeft de verzoekende partij in augustus terug de contactgegevens van Jacob kunnen bemachtigen. Verzoekende partij heeft haar vriend in Afghanistan gecontacteerd en gevraagd om het document op te sturen naar OCMW Waregem. OCMW Waregem heeft het dan doorgestuurd naar het CIB. Bijgevolg kwam het nieuw document halverwege september 2012 toe bij verzoekende partij te Brugge. Na overleg met haar raadsman evenals het BCHV diende de verzoekende partij op 21 september 2012 een nieuwe asielaanvraag in. Dit alles toont aan dat verzoekende partij op geen enkel mogelijke manier het thans voorgelegde document, namelijk de brief van het districtshoofd, eerder kon aangebracht hebben. De verwerende partij stelt ook in de thans bestreden beslissing dat de motieven reeds werden behandeld door de Belgische instanties en er geen geloof werd gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij door de CGVS en vervolgens door de RvV. De verwerende partij meent dan ook dat zij zich ertoe kan beperken enkel de nieuw aangebrachte elementen of feiten te onderzoeken. In beginsel is het RvV bij de behandeling van een meervoudige asielaanvraag gebonden door gezag van gewijsde, maar er kan

sprake zijn van een uitzondering, zoals in de arresten van de Raad van State nr. 214704 van 19 juli 2011 en de RvV nr. 28796 van 16 juni 2009 aangegeven:

"wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen". Verder dient er rekening gehouden worden met alle elementen (ook van vorige asielprocedures) bij het behandelen van een meervoudige asielaanvraag (RvSt ibidem p.7): "Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput; Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak over de eerdere asielaanvraag doen. Dit neemt echter niet weg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd. De verzoekende partij is bovendien van mening dat het begrip 'nieuw element' geen obstakel mag zijn bij de inschatting van een verdedigbare grief onder artikel 3 EVRM (of onder artikelen 48/3 en 48/4 VW voor zover dat "artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet" CCE nr. 77 655 van 20 maart 2012);

Zoals het Grondwettelijk Hof heeft gesteld over artikel 39/76 VW:

"B.6.5. Hoewel de bewoordingen van het derde lid van artikel 39/76, § 1, van de wet van 15 december 1980, en met name het gebruik van het werkwoord « kan », het mogelijk lijken te maken dat de Raad beslist om geen rekening te houden met nieuwe gegevens, zelfs wanneer de drie cumulatieve voorwaarden zijn vervuld, moet die bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met volle rechtsmacht ter zake toe te kennen, in die zin worden gelezen dat zij de Raad ertoe verplicht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt en dat van dien aard is dat het op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kan aantonen, en daarmee rekening te houden, op voorwaarde dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij dat nieuwe gegeven niet eerder in de procedure kon meedelen. "GWH nr. 148/2008 van 30 oktober 2008. Er dient daarnaast opgemerkt te worden dat het EHRM, bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, geen tijdsgebonden voorwaarde oplegt bij het in aanmerking nemen van gegevens. In de volgende zaak velt het Hof een inhoudelijk oordeel over nieuwe stukken zonder rekening te houden met het feit dat deze laattijdig door de verzoeker naar voor gebracht werden. (zie bvb Hilal v UK Application no. 45276/99-6 March 2001.)

Er dient ook gezegd dat de verzoekende partij bij haar vijfde asielaanvraag wel degelijk nog 'nieuwe elementen' mag aanbrengen die haar verhaal doen bevestigen. De verzoekende partij is immers de mening toegedaan dat een nieuw bewijs, quod in casu, van een vroegere situatie tevens een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet. De verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar Arrest nr. 135.133 van de Raad van State dd. 21 september 2004. In dit arrest is de volgende overweging te lezen die naadloos aansluit bij de opvatting van de verzoekende partij m.b.t. het art. 51/8 Vreemdelingenwet. *Considérant que l'élément nouveau au sens de l'article 51/8 précité, qui justifie un nouvel examen de la demande d'asile, peut avoir trait é des faits ou des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure au cours de laquelle les demandeurs d'asile auraient pu les fournir; mais aussi consister en une preuve nouvelle d'une situation antérieure;* De verzoekende partij kan tevens verwijzen naar Arrest 97.954 van de Raad van State dd. 25 juli 2001.

Considérant qu' il ressort du dossier administratif et de la demande de suspension qu'à l'appui de sa seconde demande d' asile la requérante a invoqué deux éléments, à savoir une lettre datée du 30 juin 2001 émanant d'une de ses sœurs et adressée à une autre de ses sœurs ainsi qu'une communication téléphonique faisant état d'interrogatoires et de perquisitions au domicile de la sœur de la requérante; que s'il peut être admis que ne constituent pas des éléments nouveaux obligeant l'administration prendre en considération une nouvelle demande d'asile, des éléments de preuve que la requérante aurait pu produire l'appui de sa première demande, constitue cependant un élément nouveau la preuve nouvelle d'une situation antérieure; qu'en l'espèce la lettre du 30 juin 2001 peut constituer un élément nouveau au sens de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980; que l'exception ne peut être retenue ». Verzoekende partij had pas kennis van dit 'nieuw element' na 8 september en kon deze dus onmogelijk eerder naar voren gebracht hebben - zoals reeds hierboven beschreven.

Vrije vertaling: Overwegende dat een nieuw element in de zin van art. 51/8, dat een nieuw asieleronderzoek rechtvaardig, betrekking kan hebben op feiten of situaties die zich reeds hadden voorgedaan na de laatste fase van de procedure van de eerste asielaanvraag, maar dat deze ook betrekking kunnen hebben tot een nieuw bewijs van een reeds gekende situatie. Overwegende dat voortvloeit uit het administratief dossier en uit de vraag tot schorsing van de tweede asielaanvraag, heeft de verzoekende partij twee nieuwe gegevens aangebracht, te weten een brief gedateerd op 30 juni 2001 afkomstig van één van de zussen en geadresseerd aan een andere zus van de verzoekende partij, alsook een telefonische communicatie houdende de ondervragingen en vervolgingen ten huize van de zus van de verzoekende partij; dat als aanvaard kan worden dat dit geen nieuwe elementen vormen die de overheid verplichtte tot het in overweging nemen van een nieuwe asielaanvraag, deze elementen die de verzoekende partij had kunnen voorleggen in het kader van haar eerst asielaanvraag, vormt nochtans een nieuw bewijs van een vroegere situatie; hieruit volgt dan ook dat de brief van 30 juni 2001 wel een nieuw element kan vormen in de zin van art. 51/8 van de Wet van 15 december 1980; dat de exceptie dan ook niet kan weerhouden worden.

Bijgevolg is er hier sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht en schending van artikel 51/8 wat betreft het aanbrengen van nieuwe elementen die wel degelijk bewijzen dat de verzoekende partij gevaar loopt in haar regio. Ten gevolge van deze onrechtmatige niet in overwegingname, wordt verzoekende partij verblijft in België geweigerd waardoor zij verplicht is terug te keren naar Afghanistan, alwaar zij blootgesteld zal worden aan foltering, minstens aan een behandeling die strijdt met art 3 EVRM. Terzake kan verwezen worden naar bijlage 13quinquies d.d. 21 september 2012."

3.3. Verzoeker betoogt dat de gemachtigde artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft geschonden daar deze ten onrechte heeft besloten verzoekers vijfde asielaanvraag niet in overweging te nemen, doordat het door verzoeker aangebrachte document (brief van een districtshoofd) wel degelijk een nieuw bewijs van een bestaande situatie zou uitmaken.

3.4. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet stipuleert uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen *"op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...]* en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4".

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In casu heeft verzoeker bij zijn vijfde asielaanvraag een brief aan een districtshoofd van 30 januari 2012 voorgelegd. Aangaande de beoordeling of dit nieuw gegeven voldoet is aan de wettelijke voorwaarden van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet motiveerde het bestuur als volgt: "Overwegende dat betrokkene een brief van een districtshoofd toevoegt aan zijn vijfde asielaanvraag waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn derde asielaanvraag, dat het document ingaat op de redenen die betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten; dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties".

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker de uitleg waarom hij de brief in kwestie niet eerder kon voorleggen pas voor het eerst naar voor brengt in zijn voorliggend verzoekschrift. Verzoeker heeft bij het indienen van zijn vijfde asielaanvraag geen enkele uitleg of toelichting verschaft waarom het stuk dat duidelijk dateert van voor de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, niet eerder kon worden bijgebracht. Verzoeker voegde evenmin enig begeleidend of

verduidelijkend document bij zijn asielaanvraag, slechts de brief aan het districtshoofd, dewelke bovendien onvertaald werd neergelegd.

Wanneer de verzoekende partij die zelf op eigen initiatief een aanvraag bij het bestuur indient, nalaat enige duiding omtrent de brief in kwestie te verschaffen of minstens te melden dat hij omtrent de brief een verklaring heeft die toelaat te begrijpen waarom de brief nu pas kon worden neergelegd, is het niet kennelijk onredelijk dat het bestuur heeft geoordeeld dat de brief in kwestie, gelet dat deze gedateerd is van ruim voor de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, om die reden deze brief niet als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft gekwalificeerd. De Raad herinnert er in deze context aan dat de bewijslast of de aangebrachte elementen 'nieuwe gegevens' uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bij de verzoekende partij ligt (RvS 26 oktober 2006, nr. 163.610).

Bovendien heeft de brief betrekking op elementen die reeds aan bod kwamen in het kader van de vorige asielaanvragen, zodat dit geen 'nieuw gegeven' uitmaakt in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek, een onderzoek ten gronde, te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6).

Verzoeker toont evenmin aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Het bestuur handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.5. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsverplichting artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, de schending van artikel 6 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de vreemdelingenwet, de schending van artikel 12 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

3.6. Verzoeker licht zijn tweede middel als volgt toe: *"De verzoekende partij heeft bij haar vijfde asielaanvraag d.d. 21 september 2012 geen enkele kans gekregen om het nieuw geleverde bewijsstuk te kunnen duiden en/of motiveren. Verzoekende partij werd immers niet gehoord omtrent de voorgelegde brief. Dit blijkt trouwens overvloedig uit de thans bestreden beslissing. Verwerende partij stelt dat het nieuw element reeds kon naar voren gebracht worden in de derde asielprocedure, quod non. Ook kan er tevergeefs geargumenteed worden dat de bevoegde autoriteit al een ontmoeting met de verzoekende partij heeft gehad d.d. 25 juli 2012 op het Commissariaat-Generaal bij de vierde asielaanvraag en deze niet nodig acht bij de vijfde asielaanvraag van de verzoekende partij met als reden dat er geen 'nieuwe elementen' werden aangehaald. Deze argumentatie is dan ook foutief aangezien er bij de vijfde asielaanvraag een geheel ander bewijsstuk is geleverd dan bij de vorige asielaanvragen. De Hierna 'procedurerichtlijn' genoemd.*

De verzoekende partij heeft dan ook geen enkele mogelijkheid gekend om de brief, van het districtshoofd, op een fatsoenlijke manier te kunnen duiden en zich te verdedigen. Hieruit kan besloten worden dat de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag van de verzoekende partij geheel onterecht is, aangezien de informatie waarover de Dienst Vreemdelingenzaken beschikte op geen enkele manier kon volledig zijn, zonder persoonlijk contact met de verzoekende partij. De bestreden beslissing schendt dan ook de materiële motiveringsverplichting en artikel 51/8 vreemdelingenwet in die zin dat zij stelt dat verzoekende partij deze brief reeds tijdens haar derde asielaanvraag naar voren had kunnen brengen. Hoe kan verwerende partij dit stellen als ze verzoekende partij hieromtrent zelfs niet gehoord heeft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat artikel 6 van het KB van 11 juli 2003 als volgt luidt: "§1. Het gehoor heeft in principe plaats op de dag waarop de asielzoeker zich bij de bevoegde dienst aanbiedt. §2. Indien het gehoor niet plaats vindt op de dag waarop de asielzoeker zich bij de bevoegde dienst aandient, wordt een nieuwe datum vastgesteld en ter kennis gebracht aan de asielzoeker overeenkomstig artikel 51/2, zesde lid, van de wet. §3. De in §§1 en 2 bedoelde bepalingen zijn niet van toepassing wanneer artikel 51/9 wordt toegepast." In casu werd de verzoekende partij niet gehoord. Nochtans is artikel 6, §3 van voormeld KB niet op haar van toepassing. Zij diende dus wel degelijk te worden gehoord. De Verzoekende partij meent dus dat in casu artikel 6 van het KB van 11 juli 2003 evenals de materiële motiveringsverplichting werden geschonden.

Maar er is nog meer. Indien Uw Raad, per impossibile, van oordeel zou zijn dat artikel 6 van voormeld KB niet op verzoekende partij van toepassing is, dan dient gewezen te worden op artikel 12 van de procedure-richtlijn (richtlijn 2005/85/EG). Indien verwerende partij de verzoekende partij om extra uitleg gevraagd had omtrent het nieuw element, dan zou zij weten dat het nieuw element pas op 8 september 2012 in België (OCMW Waregem) was en dus geenszins kon aangebracht worden gedurende een eerdere asielprocedure. Volgens de procedurerichtlijn zou er echter kunnen afgezien worden van een persoonlijk onderhoud indien op basis van het beschikbare bewijs een positieve beslissing kan genomen worden. De beslissing op 21 september 2012 was geenszins positief, aangezien de in overwegingname van de asielaanvraag zelfs geweigerd werd. Waaruit enkel kan geconcludeerd worden dat het beschikbare bewijs van de verzoekende partij niet, of slechts gedeeltelijk, werd ingezien.

Deze voorziet immers dat indien de verzoekende partij niet van de mogelijkheid heeft mogen genieten tot gehoor, ongeacht de reden, zij nog steeds het recht heeft om haar verzoek met een aantekening te verduidelijken. Hieronder wordt verwezen naar Kay Hailbronner uit 'EU Immigration and Asylum Law, Commentary on EU Regulations and Directives.' p. 1273.

'(...) Het principe dat iedere asielaanvrager over de mogelijkheid zou moeten beschikken om zijn zaak te verdedigen op een persoonlijk interview blijft bestaan. Aangezien de bevoegde autoriteiten de geloofwaardigheid van de asielaanvrager en de verklaringen van deze dient na te gaan, is het eigen aan een onderzoek dat de asielaanvrager de kans krijgt om de feiten te kunnen duiden door bijvoorbeeld een persoonlijk gesprek. (...) Indien dit niet het geval zou zijn, dienen de lidstaten te verzekeren dat de asielaanvrager minstens over de mogelijkheid beschikt om in plaats van een interview aantekeningen te maken.' Dus wat de reden ook moge zijn waarom de verzoekende partij niet de mogelijkheid heeft gehad om gehoord te worden, dit neemt niet weg dat de verzoekende partij ad minimum nog steeds recht heeft op een aantekening, desnoods schriftelijk, om haar asielaanvraag te verduidelijken. Dit wordt omschreven als een minimumrecht voor de verzoekende partij, dat zij niet gekend heeft in dit proces. Waardoor de weigering van haar overwegingname totaal ongegrond is. In casu kreeg de verzoekende partij deze kans absoluut niet. Dit blijkt al duidelijk uit het feit dat de beslissing (dd. 21/09) onmiddellijk na het indienen van het nieuwe document (eveneens dd. 21/09) werd genomen.

Artikel 12 van de richtlijn 2005/85/EG diende overeenkomstig haar artikel 43 in Belgisch recht te worden omgezet uiterlijk op 1 december 2007. Indien de Raad dus van oordeel zou zijn dat het Belgisch recht geen verplichting tot horen bevat, dan dient artikel 6 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 richtlijnconform te worden geïnterpreteerd. Indien dit onmogelijk is, dan kan slechts worden vastgesteld dat artikel 12 van hogervermelde richtlijn niet correct in Belgisch recht werd omgezet. Bijgevolg kan de verzoekende partij zich, ingevolge het verstrijken van de omzettingstermijn, rechtstreeks op artikel 12 van deze richtlijn beroepen. Ook in dat geval is de bestreden beslissing dus onherroepelijk gevestigd, gezien de verzoekende partij geen enkele kans kreeg om het nieuw gegeven te verduidelijken. De bestreden beslissing schendt dus eveneens artikel 6 van het KB van 11 juli 2003 en opnieuw de materiële motiveringsverplichting, al dan niet door middel van een richtlijn conforme interpretatie op basis van artikel 12 richtlijn 2005/85/EG. Indien dit niet mogelijk zou zijn, dan dient te worden vastgesteld dat artikel 12 richtlijn 2005/85/EG niet correct werd omgezet en dan dient de bestreden beslissing rechtstreeks aan artikel 12 richtlijn 2005/85/EG te worden getoetst. In dat geval dient

eveneens te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing artikel 12 richtlijn 2005/85/EG evenals de materiële motiveringsplicht schendt. Dit fenomeen waarbij de verzoekende partij op geen enkele manier (noch via interview, noch via aantekeningen onder gelijk welke vorm) zich kon verdedigen werd in een recentelijk, analoge zaak nog gesanctioneerd door uw Raad. Met name het arrest nr. 75 637 van 23 februari 2012 in de zaak RvV 89 681 / IV waarbij het over een volledig analoge situatie gaat, namelijk een weigering tot overwegingname na een tweede asielaanvraag, waarbij de toenmalige verzoekende partij op geen enkele wijze gehoor had gekregen.

3.7. Ter ondersteuning van het tweede middel voert verzoeker aan dat hij niet werd gehoord omtrent de voorgelegde brief.

Verzoeker kan zich vooreerst niet dienstig kan beroepen op artikel 6, § 1, § 2 en § 3 van voormeld Koninklijk Besluit van 11 juli 2003, zoals verzoeker deze letterlijk aanhaalt, daar dit Koninklijk Besluit geldt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen en de bestreden beslissing genomen werd door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, met name *in casu* door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Artikel 10 van voormeld Koninklijk Besluit, zoals evenwel gewijzigd bij koninklijk besluit van 18 augustus 2010, bepaalt als volgt:

§ 1. De ambtenaren van de bevoegde dienst belast met het gehoor delen aan de asielzoeker mee dat hij de vragen op een zo correct mogelijke wijze moet beantwoorden en informeren hem over de risico's die hij loopt in het kader van het onderzoek van zijn aanvraag indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd.

§ 2. De ambtenaren van de bevoegde dienst belast met het onderzoek van de asielaanvraag en de beslissing voorzien in de artikelen 51/8 of 51/5 van de wet, nemen alle inlichtingen waarover ze beschikken met betrekking tot de situatie van de asielzoeker in overweging. Zij nemen een beslissing op individuele, objectieve en onpartijdige wijze.

De Raad wijst dienaangaande op het Koninklijk Besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure, die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De Raad vestigt dan ook de aandacht op het woord '*desgevallend*', hetgeen bezwaarlijk een verplichting impliceert.

"Artikel 10. In artikel 16 van hetzelfde besluit, gewijzigd bij koninklijk besluit van 18 augustus 2010, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

" 1° Het tweede lid wordt vervangen als volgt :

"De ambtenaar van de bevoegde dienst belast met het gehoor zoals voorzien in artikel 51/10 van de wet verstrekt ook een vragenlijst. Deze vragenlijst wordt tijdens het gehoor samen met de asielzoeker en, in voorkomend geval, met behulp van een tolk door de ambtenaar overlopen en ingevuld. ";

2° Tussen het tweede en het derde lid wordt een lid ingevoegd, luidende :

"Indien de asielzoeker een volgende asielaanvraag indient in de zin van artikel 51/8 van de wet, stelt de ambtenaar van de bevoegde dienst een verklaring op die, naast de inlichtingen vermeld in het eerste lid, de door de asielzoeker aangebrachte elementen bevat die volgens de asielzoeker nieuwe elementen uitmaken welke de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, alsmede de redenen waarom hij deze elementen niet eerder kon aanbrengen";

3° in het vroegere derde lid dat het vierde lid wordt, worden in de eerste zin de woorden "en, desgevallend, de tijdens het gehoor ingevulde vragenlijst" vervangen door de woorden "en de vragenlijst";

4° in het vroegere derde lid dat het vierde lid wordt, worden in de tweede zin de woorden "en, desgevallend, de tijdens het gehoor ingevulde vragenlijst" vervangen door de woorden "en de vragenlijst".

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, is de gemachtigde die belast is met het onderzoek in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet niet verplicht om verzoeker aanvullend te horen omtrent een voorgelegd stuk, indien deze dit niet noodzakelijk acht om tot een objectieve en onpartijdige beslissing te komen. Verzoeker heeft overigens de kans gekregen om zijn stuk toe te lichten in het gesloten centrum bij het indienen van zijn asielaanvraag, doch heeft hiervan geen gebruik gemaakt.

3.8. Waar verzoeker betoogt dat de hoorplicht zou zijn geschonden door de bestreden beslissing, verwijst de Raad naar een recent arrest van het Europees Hof van Justitie (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Overweging 44 van voormeld prejudicieel arrest luidt als volgt: *“Wanneer de nationale rechter zich geplaatst ziet voor een beweerde schending van het recht om te worden gehoord tijdens een administratieve procedure voor de vaststelling van een besluit tot verlenging van een bewaring in de zin van artikel 15, lid 6, van richtlijn 2008/115, dient zijn toetsing dus in te houden dat hij aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaat of de procedurele onregelmatigheden aan degenen die deze aanvoeren, ook daadwerkelijk de mogelijkheid hebben ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze administratieve procedure een andere afloop had kunnen hebben.”*

In casu is de Raad van oordeel dat ‘de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval’ er niet op wijzen dat de door verzoeker aangevoerde schending van de hoorplicht gegrond is. Verzoeker toont immers niet aan dat hij gepoogd heeft om ook maar enige toelichting of inlichting te geven bij het vermeende nieuwe stuk, met name de brief van het districtshoofd. Noch schriftelijk bij zijn asielaanvraag op 21 september 2013, noch in een eventuele begeleidende brief of nota. Verzoeker toont evenmin aan dat hem geweigerd werd om enige toelichting te verschaffen. Daarenboven is het bijgebrachte stuk vermoedelijk in het Dari of Pasjtoe opgesteld en is het niet vertaald. Bovenal slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de afwezigheid van een gehoor bij zijn vijfde asielaanvraag hem ‘daadwerkelijk de mogelijkheid heeft ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze administratieve procedure een andere afloop had kunnen hebben’.

Een en ander wordt *supra* aangetoond door de vaststelling dat de brief van 30 januari 2012 aan of van het districtshoofd, reeds naar voren had kunnen worden gebracht tijdens de behandeling van zijn derde asielaanvraag en dat het document ingaat op de redenen die betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten. Motieven die reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties. De brief voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.9. De Raad merkt aangaande opgeworpen schending van artikel 12 van voormelde richtlijn op dat deze stelt dat de lidstaten de verzoeker in de gelegenheid moeten stellen om persoonlijk gehoord te worden zonder te stellen dat een gehoor te allen tijde verplicht is en er van een gehoor kan worden afgezien onder meer in de gevallen bepaald in artikel 23, lid 4, onder a), c), g), h) en j) van voormelde richtlijn. Dit is onder andere wanneer de asielzoeker bij de indiening van zijn asielverzoek en de toelichting van de feiten alleen aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen of slechts minimaal ter zake doen om uit te maken of hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling overeenkomstig Richtlijn 2004/83/EG, of als het asielverzoek als ongegrond wordt beschouwd.

Stellen dat het nieuw element ‘*pas op 8 september 2012 in België was*’, vermag het oordeel van de bestreden beslissing niet te wijzigen. Hoger werd al uiteengezet dat verzoeker geen aannemelijke verklaring heeft gegeven waarom het document waarvan wordt gesteld dat het een nieuw gegeven is, niet eerder kon worden bijgebracht. Verzoeker toont evenmin aan dat hij niet in staat was opmerkingen, aantekeningen en vertalingen samen met het indienen van zijn asielaanvraag over te maken.

3.10. Waar verzoeker verwijst een arrest van de Raad, wordt opgemerkt dat elke zaak een individuele beoordeling vergt en dat deze arresten geen precedentswaarde hebben. Verzoeker toont daarenboven niet aan dat de situatie, zoals behandeld door de Raad in haar arrest 75 637 van 23 februari 2012, volledig congruent zou zijn met zijn eigen situatie. Te meer nu blijkt dat voornoemd arrest betrekking heeft op een geheel andere procedure en bovendien geenszins een schending van de hoorplicht ‘*sanctioneert*’, zoals verzoekende partij nochtans voorhoudt.

3.11. Wat de aangevoerde schending van de materiele motiveringsplicht betreft, geldt dat uit de bespreking van de middelen duidelijk blijkt dat de redenen op basis van dewelke de bestreden beslissing genomen werd wel degelijk draagkrachtig, wettig en onderbouwd zijn. Bij de beoordeling van

de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Uit de bespreking van de middelen *supra* blijkt dan ook duidelijk dat het bestuur niet kennelijk onredelijk tot haar beslissing kwam.

Het tweede middel is niet gegrond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC